

РЕШЕНИЕ

№ 931

гр. Варна , 20.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и първи април, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Даниела И. Писарова

Членове: Светлана Тодорова

Цветелина Г. Хекимова

при участието на секретаря Нели П. Катрикова Добрева
като разгледа докладваното от Даниела И. Писарова Въззивно гражданско
дело № 20213100500394 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл.259 ГПК.

Производството е образувано по две въззивни жалби, както следва:

Въззивна жалба вх.№288459 от 11.12.2020г. на ДДД ВЕЛДЕТ ЕООД, ЕИК 203481982, гр.Велики Преслав, чрез адв.В.В. от ВАК срещу решение от 20.11.2020г., постановено по ГД №17507/2019г. на 7 състав на ВРС, **в частта**, в която съдът е отхвърлил иска на „ДДД Велдет” ЕООД ЕИК 203481982, гр.Велики Преслав, пл.,„Александър Стамболийски” бл.6, вх. Б, ет. 1, ап. 1 **срещу** „Банчев- 90“ ООД, ЕИК 202384834, с.Лозево, ул. „Август Попов“ №26, за осъждане ответника да заплати на ищеца сумата от **3 628,80 лева**, представляваща компенсаторна неустойка по чл.20, ал.2 от договор № 6002/01.07.2015г. за предоставяне на услуга /дезинсекция, дератизация и дезинфекция/ на предприятието на ответника - кравекомплекс в с.Драгоево, община Велики Преслав, дължима за неизпълнение на договора - неспазване срока по разплащането, в тройния размер на договорената годишна такса по чл.14 от договора, ведно със законната лихва считано от датата на подаване на исковата молба- 25.10.2019г., на основание чл. 92 ЗЗД;

Въззивна жалба вх.№289627/16.12.2020г. на БАНЧЕВ -90 ООД, ЕИК 202384834, с.Лозево, общ.Шумен, обл.Шумен, срещу решение №261322/20.11.2020г., постановено по ГД №17507/2019г. на ВРС, 7 състав, в частта, в която съдът е осъдил „Банчев- 90“ООД, ЕИК 202384834, с. Лозево, общ.Шумен, ул. „Август Попов“ № 26 **ДА ЗАПЛАТИ** на „ДДД Велдет”ЕООД, ЕИК 203481982, гр. Велики Преслав, пл. „Александър Стамболийски” бл.6, вх.Б, ет.1, ап.1, сумата от **604,80лева**, представляваща компесаторна неустойка по чл.21 от договор №6002/01.07.2015г. за предоставяне на услуга /дезинсекция, дератизация и дезинфекция/ на предприятието на ответника- кравекомплекс в с.Драгоево, община Велики Преслав, дължима за неизпълнение на договора поради прекратяването му, в размер на 50% от общата стойност на договора, ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба на 25.10.2019г. до окончателното погасяване на задължението, на основание чл.92 ЗЗД.

И двете ВЖ съдът намира за редовни – подадени са от легитимирани страни, чрез

надлежно упълномощени проц.представители, в преклузивния срок, при наличие на интерес от обжалване. На тези изисквания отговаря и постъпил по едната жалба отговор от Банчев 90 ООД.

С първата жалба ищецът –въззивник твърди, чрез пълномощника си адв.В., че в обжалваната част решението на ВРС е неправилно и незаконосъобразно, а също така и необосновано. В жалбата основно се навеждат оплаквания срещу превратното тълкуване на събраните доказателства и игнориране изцяло от съда на други такива, което е повлияло на крайните правни изводи. Оспорва се становището на съда за основателност на възражението на ответника за нищожност на договорната неустойка поради прекомерност и нарушаване на добрите нрави.

В жалбата ищецът поддържа, че процесният договор е сключен между търговци и макар да има характера на договор за изработка, с оглед естеството на страните по него, представлява търговска сделка. Поради това и съдът е следвало да прецени постановките на т.3 от ТР №1/2009г. на ОСТК на ВКС относно характера и действителността на неустоечната клауза. През тази призма въззивникът поддържа, че съдът следва да извърши съвкупно тълкуване клаузите на чл.19, чл.20, ал.2 и чл.21 от процесния договор. Твърди се, че РС не е отчел императивната разпоредба на чл.309 ТЗ, която дерогира чл.92, ал.2 ЗЗД. При съобразяване на същата и постановената относима практика, съдът следва да присъди претендираната мораторна неустойка в пълен размер. /цит. р.ВКС по т.дело №911/2009г. на Първо т.о.; решение по т.дело №977/2009г. на ВКС и по т.дело №426/2012г. на ВКС/.

Претендира се отмяна на решението в обжалваната част и вместо това уважаване на иска изцяло ведно с присъждане на сторените по делото разноски.

В срока по чл.263 ГПК /пощ.клеймо/ ответникът БАНЧЕВ -90 ООД, чрез адв.С.Е. от ШАК, оспорва основателността на жалбата. Изразява становище за законосъобразност на изводите на съда за нищожността на уговорената неустойка за забавено изпълнение в трикратен размер на договорена годишна такса, при това единствено в тежест на възложителя Банчев -90 ООД. Поддържа се, че тази клауза е нищожна поради противоречие с добрите нрави и не поражда действие между страните. Твърди се, че независимо от търговския характер на сделката, това не пречка възражения срещу валидността □ поради накърняване на добрите нрави и чл.9 ЗЗД. Претендира се отхвърляне на въззивната жалба ведно с присъждане на сторените съдебно-деловодни разноски.

С втората жалба, подадена от ответника БАНЧЕВ -90 ООД, чрез адв.Е. се оспорва осъдителната част на решението на ВРС като неправилно и незаконосъобразно по отношение на присъдената компенсаторна неустойка по чл.21 от договора, в размер на 604.80 лева. Излагат се съображения, че сумата е била платена, а представеният по делото платежен документ не е бил оспорен от насрещната страна, поради което е следвало да бъде зачетен от съда, а искът – отхвърлен. Отправено е искане до въззивния съд, ако приеме, че е налице непълнота на доклада на съда /че не се представят доказателства за плащане на процесната сума/, то да бъде извършено ново разпределение на доказателствената тежест ведно с даване на изрични указания на страните. Моли съдът да приеме, че са налице основанията на чл.266, ал.3 ГПК като бъде допуснато изготвянето на ССЕ, по която вещь лице след проверка при двете дружества, да посочи какви задължения включва извършеното от ответника на 30.04.2019г. плащане на сумата 2 534.40 лева по пл.нареждане №ТЕХРПН-0000465772/30.04.2019г.

Претендира се отмяна на решението и отхвърляне на иска по чл.92 ЗЗД изцяло ведно с присъждане на сторените деловодни разноски.

По делото **не е постъпил отговор** по жалбата на БАНЧЕВ -90 ООД, въпреки редовното връчване на преписа от същата на 30.12.2020г., на адв.В..

В съдебно заседание пред въззивния съд страните, чрез процесуалните представители, поддържат жалбите си; не въвеждат нови твърдения и възражения; не оспорват доклада по спора.

За да се произнесе по жалбите съдът констатира, че производството пред ВРС е било образувано по предявени обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл.92 ЗЗД

от „ДДД Велдет“ ЕООД срещу „Банчев- 90“ ООД, за осъждане на ответника да заплати **604,80лева**, представляваща компенсаторна неустойка по чл.21 от договор №6002/01.07.2015г. за предоставяне на услуга /дезинсекция, дератизация и дезинфекция - ДДД/ на предприятието на ответника - кравекомплекс в с.Драгоево, община Велики Преслав, дължима за неизпълнение и прекратяване на договора в размер на 50% от общата стойност на договора, ведно със законната лихва считано от подаване на исковата молба - 25.10.2019г. както и за осъждане ответникът да заплати сумата от **3 628,80лева**, представляваща компенсаторна неустойка по чл.20, ал.2 от договора /цит.по-горе/ за предоставяне на услуга /ДДД/ на предприятието на ответника- кравекомплекс в с. Драгоево, община Велики Преслав, дължима за неспазване срока за заплащане, в размер на тройния размер на договорената годишна такса по чл.14 от договора, ведно със законната лихва считано от датата на подаване на исковата молба- 25.10.2019г.

Ищецът твърди, че на 01.07.2015г. между него като изпълнител и ответника като възложител бил сключен договор за предоставяне на услуга /дезинсекция, дератизация и дезинфекция/ на предприятието на ответника - кравекомплекс в с. Драгоево, община Велики Преслав. Първоначално договорът бил сключен за срок от една година, като на основание чл.24, ал.1 от него доколкото не бил прекратен с писмено предизвестие от страните, същият се твърди като безсрочен. По силата на договора, задължение на ищеца било извършването на регулярно, ежемесечно наблюдение на предприятието на ответника и при нужда извършване на дезинсекция и дератизация. Насрещното задължение на ответника било заплащане на възнаграждение за годишно абонаментно обслужване по чл.14 от договора в размер на 1 206,60лева. Съгласно чл.15 от договора, задължение на ответника било и заплащането на услугите по третираните площи. Твърди, че ответникът не изпълнил задължението си по чл.14 и не извършил плащане на абонаментните такси за 2017г., 2018г. и 2019г. в размер на общо 3 628,80 лева, по 1206,60лева за всяка година. Извън това се твърди, че ответникът не изпълнил и задължението си за плащане на дължимото възнаграждение за извършените услуги по чл.15 от договора за периода 2017 - 2019г. Поради това на 27.03.2019г. ищецът изпратил покана, получена от ответника на 04.04.2019г. за погасяване на натрупаните задължения като признава, че на 30.04.2019г. получил плащане на сумата от 2 534,40лева, представляваща стойност на извършените услуги по чл.15 от договора. Твърди се още, че на 15.04.2019г. ответникът връчил на ищеца предизвестие за прекратяване на договорните отношения, въпреки собствената си неизправност по договора. Твърди, че предвид забавеното плащане на част от паричните задължения и цялостното неизпълнение на задължението за плащане на годишните абонаментни такси, ответникът се явява неизправна страна, поради което дължи и компенсаторни неустойки уговорени в чл.20, ал.2 и чл.21 от договора.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника. Исковите претенции се оспорват като неоснователни. Не се оспорва наличието на твърдяното правоотношение между страните. Ответникът признава получаването на покана за доброволно плащане на сумата от 6 768 лева, включваща две неплатени абонаментни такси от по 1209,60лева, две допълнителни обработки - 115,20лева, неустойка по чл.20, ал. 2 от договора в размер на 3 628,80лева и отделно 604,80лева - неустойка по чл. 21 от договора. С уведомление от 15.04.2019г. ответникът твърди, че уведомил ищеца, че считано от 01.05.2019г., на основание чл. 24 от договора, последният следва да се счита за прекратен. На 30.04.2019г. твърди, че превел по посочената в покана за доброволно изпълнение банкова сметка, сумата от 2 534,40лева, с което е погасено задължението по неплатените фактури за извършени услуги по договор № 6002 и неустойката за разваляне от 604,80 лева. Оспорва дължимостта на сумата от 604,80лева като платена. По отношение на неустойката по чл.20, ал.2 прави възражение за нищожност поради противоречие с добрите нрави. Твърди, че дължимостта на такава е уговорена единствено и само в тежест на възложителя, докато в чл.20, ал.1 било разписано, че при неспазване срока за предоставяне на услугите, изпълнителят дължи неустойка в размер на законната лихва върху стойността на услугите за конкретния период.

Въззивният съд, като взе предвид събраните по делото доказателства, съобрази становищата на страните, въз основа на приложимия закон, в пределите на въззивното производство, намира за установено следното от **фактическа и правна страна**:

При преценка редовността на жалбите, съдът констатира, че същите са подадени от надлежно легитимирани страни, чрез редовно упълномощен процесуален представител, в

преклузивния срок. На изискванията за редовност отговарят и отговорите.

Съгласно чл.369 ГПК съдът се произнася служебно по валидността на обжалваното решение, а по допустимостта му – в обжалваната част. По отношение правилността на съдебния акт съдът е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

Въз основа на двете въззивни жалби, предмет на въззивното производство е постановеното от ВРС решение изцяло. Повдигнатите с жалбите въпроси касаят действителността на уговорената в договор между страните компенсаторна неустойка по чл.20, ал.2 и съответствието ѝ с добрите нрави както и преценка на извършено от насрещната страна Банчев -90 ООД плащане на другата претендирана неустойка по чл.21 от същия договор, с общо платежно нареждане от 30.04.2019г. Именно по втората жалба въззивният съд е допуснал счетоводна експертиза, несъбрана от първата инстанция поради пропуск, въпреки правилно иначе извършения доклад и разпределена доказателствената тежест между страните.

Не са спорни взаимоотношенията между страните по повод договор за извършване на ДДД от 01.07.2015г. както и произтичащите от същия права и задължения. Съдът е отхвърлил претендираната неустойка, уговорена в чл.20, ал.2 от договора поради извод за нейната нищожност като противна на добрите нрави.

По жалбата на ДДД Велдет ЕООД:

Основателността на заявените претенции, съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест, възлага на ищеца при условията на пълно и главно доказване да установи наличие на валидно сключен с ответника договор за изработка № 6002/01.07.2015г.; изправността си по договора; прекратяване на договора поради виновно неизпълнение на задълженията на ответника чрез отправяне на писмено изявление в този смисъл; уговорените в договора неустоечни клаузи и размера на претенцията.

Съгласно чл.20, ал.2 от договор №6002/01.07.2015г., при неспазване от възложителя на сроковете за разплащане по договора, той дължи на изпълнителя /ищец/ неустойка в троен размер на договорената годишна такса по чл.14 от договора. Съгласно последната, възложителят се задължава да заплаща по договора годишна абонаментна такса в размер на 1 209.60 лева на четири равни тримесечни вноски от по 302.40 лева. Съобразно неустоечната клауза, при наличие на основание, визирано в същата, възложителят би дължал сумата от 3 628.80 лева, на каквато стойност е исковата претенция.

Съдът констатира, че с уведомление от 27.03.2019г. ищецът е претендирал от ответното дружество доброволно изпълнение на неизплатени задължения по договора, а именно: плащане на абонаментна такса за периода м.04.2017г. -м.03.2019г. в размер на 2 419,20лева плюс 115,20лева за две допълнителни обработки ведно с неустойка по чл.20, ал.2 в размер на 3 628,80 лева както и неустойка по чл.21 в размер на 604,80лева. Поканата е била получена от ответника на 04.04.2019г., а с платежно нареждане от 30.04.2019г. ответникът е наредил в полза на ищеца сумата от 2 534,40лева с основание - по фактури 60,78,90,101,145 и 243 и допълнителни пояснения- неустойка за разваляне. От представените от ищеца извлечения е видно, че сумата е постъпила по сметка на ЕТ Велдет 2002- Паолина Стоянова на 30.04.2019г., а на 31.05.2015г. е наредено прехвърлянето ѝ по сметка на ищеца с основание - грешно преведена сума по фактури.

Тези обстоятелства са установени и с изслушаната пред въззивния съд счетоводна експертиза, която съдът кредитира като компетентно дадена, неоспорена от страните. Съгласно същата, по договора за процесния период 2017 – 2019г. ищецът е издал посочените в табл.1 /л.43 по възз.дело/ фактури, които представляват част от уговорената годишна аб.такса по договора. Тези фактури са отразени в счетоводствата на двете дружества, при това в еднакъв размер. По тези фактури е осчетоводено едно плащане на месечна такса от 302.40 лева, на 09.01.2019г. – по ф.50/април 2017г. Следващо плащане е отразено на 30.04.2019г. в размер на 2 534.40 лева, с основание – фактури №№60, 78, 90, 101, 145, 243, др.услуги и неустойка за разваляне. /налице е съвпадане с посочените в табл.1 към заключението, издадени от ищеца фактури/. Последното плащане е отразено при ищеца по-късно на 31.05.2019г. поради грешно превеждане на сумата по сметка на ЕТ, а не дружеството – изпълнител ДДД Велдет ЕООД. Няма отразени други плащания

от Банчев -90 ООД, поради което съдът приема за установена допусната забава в изплащане на уговорените по договора задължения. В тази връзка съдът цени и уговорените в чл.15 и чл.14 от договора плащания и срока за навременното им извършване както и приложените констативни протоколи във връзка с чл.17 от договора. Приема, че възложителят Банчев -90 е допуснал забава в изпълнение на задълженията си по договора, поради което е налице основанието, визирано в чл.20 от договора. Въпросът, поставен с жалбата, е за действителността на клаузата на чл.20, ал.2, каквото правоизключващо възражение е въведено с отговора на исковата молба от ответното дружество.

Въззивният състав споделя извода на РС за нищожност на уговорената неустоечна клауза. Съгласно постоянната практика на съдилищата, при неизпълнение на парично задължение се дължи обезщетение в размер на законната лихва. Неизпълнението на парично задължение не може да стане невъзможно и длъжникът не се освобождава от задължение да престира стойност в пари. Законът не е установил ограничения върху размера на неустойката, а правилото на чл.86 ЗЗД не е императивно и се прилага само доколкото не е уговорено друго между страните. Тъй като в случая страните са търговци, с оглед договорната свобода и изискванията на търговския обмен, те сами определят предварително дължимата неустойка при неизпълнение на сключената между тях търговска сделка. Страните знаят, че съгласно чл.309 ТЗ, не може да бъде намалявана, поради прекомерност, дължимата между търговци неустойка. От тази даденост и изискването към търговеца да изпълни поетите задължения с грижата на добър търговец не следва, че е невъзможно уговорената между търговци неустойка да е нищожна по смисъла на чл.26 ЗЗД вр.чл.9 ЗЗД. Тези разпоредби не са изключени от закона при сделки между търговци. Въпрос за конкретна преценка е доколко уговорената неустойка, макар и по търговска сделка, излиза извън пределите на нравствената допустимост. Съгласно ТР №1/2009г. на ОСТК на ВКС, условията и предпоставките за нищожност на клаузата за неустойка произтичат от нейните функции, както и от принципа за справедливост в гражданските и търговските правоотношения. Преценката за нищожност на неустойката поради накръняване на добрите нрави следва да се прави за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора, а не към последващ момент, съобразно примерно изброени критерии: естеството им на парични или на непарични и размерът на задълженията, изпълнението на които се обезпечава с неустойка; дали изпълнението на задължението е обезпечено с други правни способи-поръчителство, залог, ипотека и др.; вид на уговорената неустойка (компенсаторна или мораторна) и вида на неизпълнение на задължението - съществено или за незначителна негова част; съотношението между размера на уговорената неустойка и очакваните от неизпълнение на задължението вреди. При конкретната преценка за нищожност на неустойката могат да се използват и други критерии, като се вземат предвид конкретните факти и обстоятелства за всеки отделен случай. Неустойката следва да се приеме за нищожна, ако единствената цел, за която е уговорена, излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Прекомерността на неустойката не я прави а priori нищожна поради накръняване на добрите нрави. В тази връзка въззивният съд съобрази вида на неустойката – мораторна, за забавено изпълнение на договорно задължение, която независимо от това е уговорено в твърд размер на дължимата по договора годишна такса в трикратен размер. При съобразяване размера на задължението, което неустойката обезпечава и дължимите по него законни лихви за забавено изпълнение, съдът достига до извод, че уговорената неустойка превишава 6 до 7 пъти законната лихва върху задължението по договора. При уговорена реципрочна неустойка при забава на изпълнителя в размер на законната лихва, необосновано се явява уговореното спрямо възложителя неустоечно задължение. Както бе отбелязано по-горе, неустойката между търговци не може да бъде намалявана, поради което и същата като надскачаща вменените \square от закона функции, следва да бъде обявена за нищожна като противна на справедливостта и еквивалентността на насрещните престации. Поради достигане до идентични изводи, решението на ВРС следва да бъде потвърдено в тази част.

По втората въззивна жалба, относно претендирана неустойка по чл.21 от договора съдът установи следното: Съгласно чл.21 от договора, в случай че възложителят /ответното дружество/ не изпълнява задълженията си, изпълнителят може да прекрати едностранно договора с предизвестие от 14 дни, в който случай възложителят заплаща неустойка в размер на 50% от стойността по договора ведно със задълженията си към момента на преустановяване действието на договора. С иска се претендират 604.80 лева като компенсаторна неустойка от развалянето на договора – половината от уговорената годишна такса. Съдът намира иска за неоснователен поради

установеното с изслушаната пред ВОС експертиза плащане на претендираната неустойка от страна на ответника с пл.нареждане от 30.04.2019г. Съобразно експертизата, налице е разлика в платените общо 2 534.40 лева, в размер на около 720 лева, които не представляват задължение по осчетоводените при двете страни фактури, посочени в табл.1 от заключението. Доколкото тази сума е посочена и изрично като основание в приложеното по делото пл.нареждане /на л.50 по делото/, съдът намира, че сумата не е дължима, тъй като е платена на ищеца. Поради това, в тази част решението подлежи на отмяна, а иска следва да бъде отхвърлен ведно с акцесорния за законната лихва от подаване на исковата молба.

При този изход от спора, съдът намира, че разноси не се следват на въззивника ДДД Велдет ЕООД поради неоснователност на ВЖ. Разноси се следват на Банчев -90 ООД поради основателността на тяхната въззивна жалба, на основание чл.78, ал.3 ГПК в установения по делото размер съгласно списък по чл.80 ГПК, в размер на 550 лева.

Воден от горното, въззивният съд на основание чл.269 ГПК

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №261322/20.11.2020г., постановено по ГД №17507/2019г. на ВРС, ГО, VII състав, **в частта**, в която съдът е отхвърлил предявения от „ДДД Велдет” ЕООД, ЕИК 203481982, със седалище и адрес на управление гр. Велики Преслав, пл. „Александър Стамболийски” бл.6, вх. Б, ет.1, ап.1 **срещу** „Банчев- 90“ ООД, ЕИК 202384834 със седалище и адрес на управление с. Лозево, ул. „Август Попов“ № 26, иск за осъждане ответника да заплати сумата от **3 628,80лева**, представляваща неустойка по чл.20, ал.2 от договор №6002/01.07.2015г. за предоставяне на услуги /по дезинсекция, дератизация и дезинфекция/ на предприятието на ответника - кравекомплекс в с.Драгоево, общ.Велики Преслав, дължима за неспазване срока за разплащане по договора, в тройния размер на договорената годишна такса по чл.14 от договора, ведно със законната лихва считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане, на основание чл. 92 ЗЗД.

ОТМЕНЯ решение №261322/20.11.2020г., постановено по ГД №17507/2019г. на ВРС, ГО, VII състав, **в частта**, в която съдът е осъдил „Банчев- 90“ООД, ЕИК 202384834, със седалище и адрес на управление с. Лозево, ул. „Август Попов“ № 26 **ДА ЗАПЛАТИ** на „ДДД Велдет” ЕООД, ЕИК 203481982, гр.Велики Преслав, пл.„Александър Стамболийски” бл.6, вх. Б, ет. 1, ап.1, **сумата от 604,80лева**, представляващи компесаторна неустойка по чл.21 от договор №6002/01.07.2015г. за предоставяне на услуга /дезинсекция, дератизация и дезинфекция/ на предприятието на ответника - кравекомплекс в с. Драгоево, общ.Велики Преслав, дължима за неизпълнение и прекратяване на договора, изчислена в размер на 50% от общата стойност на договора, ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба до окончателното погасяване на задължението, на основание чл. 92 ЗЗД като вместо това **ПОСТАНОВИ:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от „ДДД Велдет” ЕООД, ЕИК 203481982 иск за осъждане на „Банчев- 90“ ООД, ЕИК 202384834, **ДА ЗАПЛАТИ** на „ДДД Велдет” ЕООД, ЕИК 203481982, гр.Велики Преслав, пл.„Александър Стамболийски” бл.6, вх. Б, **сумата от 604,80лева**, представляващи компесаторна неустойка по чл.21 от договор №6002/01.07.2015г. за предоставяне на услуга /дезинсекция, дератизация и дезинфекция/ на предприятието на ответника- кравекомплекс в с. Драгоево, община Велики Преслав, дължима за прекратяване на договора в размер на 50% от общата стойност на договора, ведно със законната лихва считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното погасяване на задължението, на основание чл. 92 ЗЗД.

ОСЪЖДА „ДДД Велдет” ЕООД ЕИК 203481982 със седалище и адрес на управление гр.Велики Преслав, пл.„Александър Стамболийски”, бл.6, вх.Б, ет.1, ап.1 **ДА ЗАПЛАТИ** на „Банчев- 90“ ООД, ЕИК 202384834, с.Лозево, ул.„Август Попов“ № 26, сторените във въззивното производство разноси в размер на **550 лева**, на основание чл.78, ал.1 и ал.3 ГПК.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____